

funnit honom. klämma efter med tumskruven så det känns. Det är enda sättet för oss att betäcka förlusterna.

— Jag skall skicka Moses Rosenweichsel med sin låda ned till orten. Han är så god som någon detektiv. Jag kan lova honom 500 kr. om han finner Appelblom levande.

— Säg 1,000, ty det är saken ärligt värd. Men apropos detektiver, så har jag i dag sett något, som förvånade mig. Jag kom till Hasselbacken för att träffa en affärsvän, och vem sitter icke där? — Jo, vår länsman i Bringåsa, kommissarien Bastman, i sällskap med en herre, som jag vid efterfrågan sporde vara notarien Alf Grane, mycket känd såsom skicklig privatdetektiv. Vad tror du det har att betyda, far?

— Jo, att länsmannen behöver hjälp för att utreda hemligheten med Appelbloms försvinnande. Det anar mig att nu blir det slag i saken. Jag känner Alf Grane. Han är som ett stingande spjut i Israel. — Tror du, min son, att det kan bli farligt för oss?

— Farligt? — Nej, hur så? Vi ha ju ingen del i gubbens försvinnande. Snarare kan det bli till vår fördel. Om Alf Grane finner gubben och drager honom fram i ljuset, så blir det ju vi som förtjäna på saken, utan att den kostat oss ett öre. Då få vi ju vår mjölkeko igen.

— Hm, muttrade gubben och spottade. Han kan uppdaga mera än som är oss tjänligt.

— Bah! Nu ritar du hin onde på väggen, far.

Gubben smågrymtade och var tydligen icke belåten. Det blev en rätt lång paus i samtalet. Slutligen sade den gamle: